

BAS
18

== ΤΟ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ ==

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Β^{ος} ΧΡΙΣΤΟΣ

(Ἑορταστικόν)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

Τιπογραφείον «Νέαι Ἰδέαι» Μενάνδρου 48

· Ὀκτώβριος 1916

2969

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

1
72

== ΤΟ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ ==

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Β⁰_Σ ΧΡΙΣΤΟΣ

(᾽Όραμα Σκηνύτου)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

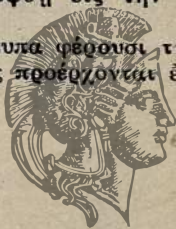
Τυπογραφείον «Νέαι Ἰδέαι» Μεγάνδρου 18

᾽Οκτώβριος 1916

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις τοῦ παρόντος. Ὁ παρα-
βάτης θὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν Εἰσαγγελικὴν Ἀρχὴν διὰ
τὰ νόμιμα.

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν ιδιόχειρον ὑπογραφήν
τοῦ ἐκδότου, ἄλλως προέρχονται ἐκ κλεψιτυπίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος ὁράματος, δὲν ζητοῦμεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν τὴν εὐπιστίαν τοῦ λαοῦ, ἐξ ἐναντίας, ζητοῦμεν ν' ἀποσπάσωμεν τὴν προσοχὴν τῆς μορφωμένης κοινωνίας, τῆς εὐ ἡγμένης τάξεως τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία προληπτικῶς ἀπέχει τοιούτων παραδόσεων. Ἡ παρὰ πόδας παραδόσεις δὲν εἶνε φαντασία θρησκολήπτου ἀνθρώπου, εἶνε λόγια ψυχορραγοῦντος γέροντος σκηνίτου, ὅστις διῆλθε τὰς ἡμέρας τοῦ βίου του, ἐν προσευχῇ καὶ κατανύξει, ἐντὸς μιᾶς ἐρήμου σκῆτης τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀναπαυθεὶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του ἐπὶ στρωμνῇ περιεχούσης θραύσματα ὑέλων καὶ λίθους. Εἰς τὸν ὄροφον τῆς σκῆτης του εἶνε γραμμέναι εὐανάγνωστοι μετ' ἀνημέρον κηρίον, διατηρούμεναι ἀκόμη, αἱ λέξεις: «Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος Β'ος Χριστός». Εἰς τὸ ἐγκόλιον τοῦ γέροντος τούτου εὐρέθη παρὰ τῶν κοινοβίων πατέρων τῆς Μονῆς Καρυῶν, τὸ χειρόγραφόν του, τοῦ ὁποίου ἀδεία τοῦ ἐξομολογητοῦ του, προβαίνομεν εἰς τὴν δημοσίευσιν, βέβαιοι ὄντες, ὅτι προσφέρομεν εὐλαβῶς εἰς τὸ κοινὸν ἀνάγνωσμα ἐξ οὗ ἔχει νὰ προεικάσῃ πολλά.

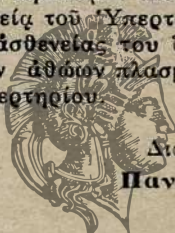
Ἄν ἀποβάλλωμεν τὴν δυσπιστίαν μας πρὸς στιγμήν καὶ ἀτενίσωμεν μετὰ προσοχῆς τὸ ἀναστάτωμα τῆς ὑψηλίου, βεβαίως θὰ ἐξαγάγωμεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅλα εἶνε κατορθωτὰ καὶ ἐνδεχόμενα νὰ συμβῶσι. Τὴν σάλπιγγα τῆς εἰρήνης σημαίνει ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ταύτην τὴν στιγμήν, καὶ τὸ σάλπισμα τοῦτο, ὡς εὐχηθῶμεν νὰ γίνῃ τὸ ἐγεργήριον τῆς ἀγάπης τοῦ κόσμου. Ὁ σκηνίτης ὁραματισθεὶς κατὰ τὴν δύσιν τοῦ βίου του δὲν ἤθελε διὰ τοῦ χειρογράφου του προ-

φανῶς νὰ χρηματισθῇ, οὐδὲ ν' ἀφήσῃ τὴν μνήμην ἀθάνατον, διότι τοῦτο ἦτο ἐρμητικῶς κεκλεισμένον εἰς τὰ βάθη τοῦ κόλπου του καὶ ἐξηλθεν εἰς τὸ φῶς, ὅταν ἐξηλθε καὶ ἡ ψυχὴ του, ἀλλ' ὅπως διαφωτίσῃ τὸν κόσμον τὸν δύσπιστον, πρὸς ὃν ἀποτεινόμεθα καὶ ἡμεῖς, εὐχόμενοι, ὅπως ἀποβάλλῃ τὰς κακὰς προλήψεις καὶ κλίνει εὐλαβῶς τὸ γόνυ πρὸς τὸν Ὑψιστον. Ἡ τέλεσις σήμερον ἀνθρωπίνων θυσιῶν δι' ἀθώου αἵματος ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, εἶνε ἔργον διὰ τὸ ὅποῖον οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἡσχολήθησαν νὰ μᾶς ἀφήσωσι παραδόσεις, καθ' ἃς ἐδιδάχθημεν, ὅτι κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα θὰ συντελεσθῶσιν ὅλα τὰ ρήματα καὶ αἱ γραφαὶ τῶν Ἀγίων πατέρων μας καὶ ὀφείλομεν πάντες ν' ἀτενίσωμεν Ἐκεῖνον, ὅστις τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ὑπερτάτου Ἀρχόντος διασώθεις ἐκ τῆς φοβερᾶς ἀσθενείας του ζητεῖ, ὅπως περιστείλῃ τὴν σφαγὴν τῶσων ἀθῶων πλασμάτων διὰ τῆς σημάσεως τοῦ εἰρηνικοῦ ἐγεργηρίου.

Γένοιτο.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Διατελῶ με ἀγάπη

Παντελῆς Φιλίππου

ΑΡΧΗ

"Ακουγα τήν καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ νά κτυπάη. Ὁ ἄνεμος μοῦ φερνε τήν ἡχώ της στ' αὐτιά μου. Ἦτανε λίγο πριχοῦ φέξει. Ἀπ' τὸν ὄροφ τοῦ σαραβαλιασμένο τῆς σκίτης μου ἔμπαιναν τῆς μέρας τὰ πρῶτα φωτίσματα. Σελαγίσματα καὶ κουδούνια μοῦ φαίνονταν νά τρίζουνε ἀπόξω ἀπ' τὸ ρημάδι μου. Τὸ κορμί μου καταλαγιασμένο ἀπ' τὴν ἀγρυπνιά ἔπεσε μόνο του ἀπάνω στὴ στρωμένη. Ἔσουρα τ' ἀναιμικά μου χέργια ν' ἀνασηκώσω τὸ προσκεφάλι μου, μὰ δὲν τῶβρισκα. Κύτταξα γύρω-τόγυρα, καὶ ἦτανε οἰγμένο πάνω στὸ μαρμαρένιο θρόνι. Δύναμι νά τὸ πᾶω δὲν εἶχα. Ἐμμεῖνα ἔτσι στὴ θέσι μου, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπημένο στὸ κουρασμένο μου χέρι, περιμένοντας τὸν ξαγροστή μου Ἱερόθεο, νά ξαγορευτῶ, γιατί ἔγνοιωθα τὴν πνοή μου νά σβύνεται ἀπ' τὸ τρομακτικὸ ὄραμα ποῦ βασάνισε τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ σπεροῦ.

II

Ἡ ξώθουρα τοῦ ρημαδιοῦ μου ἀνοίξε καὶ μπήκε μέσα τῆς μέρας τὸ ἡλιοφώτισμα. Στὰ μάτια μου ἔγνοιωσα μιὰ θαμπάδα θολή, ἦτανε τῆς ἀγρυπνιάς μου τὸ πάλευμα. Τὴ μορφὴ μου ἐθάρεψα χλωμή, κρυωπή, καὶ ἀνάθελα ἔβγαλα ἓνα ἀνασασμὸ ἀπὸ βαθυά μου γιατί μὲ φύσηξε ὁ ἀγέρας κατάμουτρα. Ἐπῆρα ζωή. Ἀνάλπιστα ἔγγεινε αὐτὸ, γιατί ἦτανε τὸ

φυγορραγητό μου πλιά. Στήν ἄκρη τῆς σκῆτης διάκρινα τὸν
 ξαγορητὴ μου Ἱερόθεο, νὰ ρίχτη λάδι στὴν καντήλα μου.
 Ἐθάρρεψα, σήκωσα τὸ κουρασμένο μου χέρι καὶ τοῦγνεψα
 νὰ κάτση κοντά μου. Δὲν μπόραγα νὰ κρατήσω τὸ βούρκω-
 μα, ἐδάκρυσα. Ἐκεῖνος ἔγνοιωσε τὴ στενοχώρια μου καὶ ἤρ-
 χε καὶ μοῦ στήριξε τὸ σῶμα μου στὴ στρωμνή. Ἦθελα νὰ
 ξαγορευτῶ, μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι, τὰ λόγια μου ἐπνιγόν-
 τουσαν μέσα μου. Ὁ γέρο-ξαγορητὴς μ' ἐθάρρεψε, ἔσκυψε
 κοντά μου καὶ ἀφουγκράσθηκε αὐτά :

« — Ἀπὸ σπεροῦ, μούγκριζε ὁ ἄνεμος ὅζω ἀπ' τὴ σκῆτη
 μου καὶ μπῆκε μέσα ὁῶ καὶ κάθισε στὸ μαρμαρένιο θρόνι
 π' ἀκουμπῶ τὸ θυμιατό μου, τὸ βασιλόπουλο. Τὸ θαμπὸ φῶς
 τῆς καντήλας μου ἐτρεμόσθυνε, γιατί θάταν μετάνυχτα καὶ
 ὀλιγόστευε τὸ λάδι τῆς καὶ ἔροχτε μιὰ θαμπάδα στὴ θλιμ-
 μένη του ὄψι, ποῦ ἔγνοιωσα πῶς δάκρυζε. Δὲν τὸ εἶχα διῆ
 ποτές μου, μὰ ἔλα ποῦ μόλις ἀντίκρουσα τὴ μορφὴ του, τὸ
 γνώρισα. Δὲ φόραγε χρυσᾶ σειρήτια γιὰ νὰ τὸ ὑποθέσω, φο-
 ροῦσε ροῦχα φράγκικα παλῆα, ξερακωμένα καὶ ἦτανε ὅζωπό-
 λυτο. Ἐγὼ ἀνασηκώθηκα λιγάκι ἀπ' τὴ στρωμνή μου καὶ ἔ-
 στρεψα τὰ μάτια μου στὸ πρόσωπό του. Ἐκεῖνο μ' ἀντίκρου-
 σε. « — Ἐ!.. πῶς περνᾷς γέρο, ἐδῶ μέσα ; — » Δὲ βλέπεις
 βασιλόπουλο, πῶς περνῶ, ἔχω ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ Μεγά-
 λου Θεοῦ, ὁ ἄνεμος δὲ μὲ βρῖσκει, τὸ ρημάδι αὐτὸ ποῦ βλέ-
 πεις, ἔχει τὴ δύναμι νὰ μὴ ἀφίνη τίποτα νὰ μπῇ μέσα,

οὔτε νερό, οὔτε κρύο. «—Εὐλογημένε ἄνθρωπε, ἔχεις μέσα στήν ψυχή σου τὴν ἡσυχία....—» Ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὸ μαρμαρένιο θρονὶ καὶ ἤρχε κοντά μου, τὰ χέργια του μοῦ χάδεψαν τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ αἷμα μου ἔγνοιωσα νὰ καταλαγιάζῃ. αἰμούδιασα καὶ κόλπσα τὰ μάτια μου ἀπάνω του. «—Γιατὶ νὰ τυραγνῶς τὸ σῶμα σου ἔτσι ;—» Καὶ ἐφαχούλισε μὲ τὰ χέργια του τὴ στρωμνὴ μου, γιατί ἄκουσε νὰ τρίζουνε τὰ σπασμένα γυαλιὰ ποῦ ἔχει μέσα. Ἐγνοιωσα ἀμέσως τὴν ἀπορίξ του καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀφήσω νὰ μοῦ προσθέσῃ λέξι, τοῦπα : «Ὅταν τὰ γυαλιὰ γίνουνε σκόνη καὶ δὲν μοῦ πειράζουνε πλιὰ τὸ ἁμαρτημένο μου σῶμα, καὶ ὅταν τὰ κάρθουνα ποῦχει τὸ μαξιλάρι μου γενοῦνε καὶ σὺτὰ σκόνη καὶ δὲν μοῦ βασανίζουνε τὸ κακὸ μου κεφάλι, τότε ἀλλοθία θὰ πῶ, πῶς μπορῶ νὰ περάσω στὴν αἰώνια ζωὴ τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ μας. Στὰ χρόνια τῆς νεότητος μου ἁμάρτησα, τώρα ὁμως ποῦχω τριάντα χρόνια δῶ μέσα, ἐτυράγνεψα τὸ σῶμα μου, γιὰ νὰ τὸ καθαρίσω ἀπ' τὴν ἁμαρτία καὶ βλέπω μπροστά μου ἓνα δρόμο ἀλαργινὸ ποῦ γνοιώθω πῶς θὰ τὸν περάσω, σὰν κουρσισμένος διαβάτης, νὰ φθάσω ἐκεῖ ποῦ θέλω. Ἐκεῖνο ποῦ θέλω τὸ βλέπω μπροστά μου, μὰ δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ τ' ἀπολαύσω γιατί βρίσκουμαι ἀλάργα ἀκόμα, πολὺ ἀλάργα..... Τὰ μάτια μου βουρχώσανε ἐκείνη τὴ στιγμή ἀνάθελα, τὴν πνοή μου ἔγνοιωσα νὰ σβύνεται καὶ ἄπλωσα τὸ ἀναιμικὸ μου

χέρι νὰ στηρικτῶ στὸ δικό του, μὰ πουθενὰ δὲν τῶδρισκά.
 'Εγύρισα τὸ κεφάλι μου δεξιά-ἀριστερὰ νὰ διῶ τὸ βασιλόπου-
 λο, πουθενά. 'Αλάργα πολὺ ἀλαργυνὰ ἔβλεπα ἕνα δρόμο, μὲ
 δένδρα καὶ ρυάκια μ' ὀλοκάθαρο νερὸ καὶ μέσα νὰ φτερου-
 γᾶνε ὠραῖα πουλιὰ καὶ τὸ βασιλόπουλο ὀξωπόλυτο νὰ τὰ τα-
 γίζει. 'Εφώναξα... ἐφώναξα... "Ἐστρεψε ἀπάνω μου τὰ μά-
 τια του καὶ χαμογέλασε, καὶ μὲ τὸ χέρι του μοῦγενεψε νὰ
 περιμένω.....

Τὸ μάνταλο τοῦ παραθυριοῦ τῆς πέτρινης σκῆτης, ἔπεσε
 ἀπότομα χάμω καὶ ὁ χρότος του ἔκανε νὰ ταραχτῇ τὸ σῶ-
 μα μου καὶ νὰ στρέψω τὰ μάτια μου ἐκεῖ. Εἶδα τὸ παραπέ-
 τισμα τῆς ἁγίας εἰκόνας νὰ σπυρτῇ μόνον τοῦ καὶ τῆς Παν-
 γιᾶ ὀλόχαρη νὰ γλυκογελάει στ' ἀντίκρουσμά μου. "Ἡμouνα
 ξυπνητός. "Εγνοιωθα μέσα στὴν ψυχὴ μου μιὰ χαρὰ ἀνάλπι-
 στη καὶ ἔμεινα βουβός, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἀπάνω της.
 'Η καντήλα μου ἔτσιτσιρίζει κι' ἄφηνε ποῦ καὶ ποῦ ἀναλαμ-
 πές σ' ὅλο τὸ ρημάδι μου, ποῦ διάκρινα τὸ ψηλαφητὸ ποῦκα-
 ναν τὰ ζουζούνια στ' ἀραχνιασμένα πέτρινα θronιά τῆς σκῆ-
 τῆς μου. 'Απόξω σφύριζε ὁ ἀγέρας κι' ἀπ' τῆς χαραματιῆς
 μοῦφερονε στὸ κορμί μου μιὰ κρυωπὴ ἀνατοχή. 'Η ξώθυρα
 ἀνοιξε ἄθελα καὶ τὸ σκοτάδι τῆς ρημαδιᾶς μου ξαπλώθηκε
 γυμνὸ μπροστὰ στὰ μάτια μου. Εἶδα πολλὰ πράγματα ζων-

τανά, τρομακτικά ποῦ δὲν μπορῶ νὰ ἱστορήσω. Ἡ γῆ ἀνοικτὴ ροφοῦσε στὰ βάθια τῆς τὸν οὐρανὸ, τ' ἀστέρια πέφτανε ἕνα-ἕνα λάμω, στὴ σκοτεινὴ κοιλάδα τοῦ μυστηρίου. Σαλπίσματα στ' αὐτιά μου ἀγροίκαγα καὶ σειρὲς ἀτέλειωτες τροπαιούγων περνούσανε ἀπ' ὀμπρὸς μου. Εἴφνου, μιὰ ὀχλοδοτὴ ἀφουγκράσθηκα καὶ τριξίμο σπαθίων. Ἐνέκρωσα. Ἐγνώρισα πῶς βρίσκειμαι, στὴν κρίσιμη στιγμή τοῦ μαρτυρίου....

Τὸ σουρούπωμα τῆς νύχτας, ἄρχισε νὰ καταλαγιάζῃ καὶ πεγγυδολὴ ἀπλώθηκε ἀπ' τὰ μεσοπόδια ὡς τὴ γῆ. Τὰ μάτια μου στεγνώσανε στὸ πνεύμα ἐκεῖνο. Ἦτανε ὄραμα. Τὰ νεφελώματα τ' οὐρανοῦ ἀρχι-ἀρχι ἀφήνανε καὶ φαίνονταν τὰ βάθια του μέσα. Ἀπ' τὴ γῆ πηδούσανε σῦλα κορμιὰ φανταχτερὰ μὲ σπαθιά στὰ χέρια κι' ἀλληλοσφάζονταν. Σήκωσα τὸ κεφάλι μου στὸν οὐρανὸ κ' ἔκανα τὰ προσευχητά μου. Στὸν οὐρανὸ γινότανε τελετὴ μεγάλη, στρατιά ἀτέλειωτῆ ἀρχαγγέλων ἐσάλπιζε ἕνα παράδοξο σάλπιγμα κ' ἡ ἡχώ του ἔφθανε στ' αὐτιά μου. Ἦτανε στιγμή κρίσεως. Ὁ μέγας κριτὴς ἔρχετο φωτιὲς λάμω στὴ γῆ κι' ἀναβαν τὰ θέμελά τῆς. Ἡ ψυχὴ μου ἐπάλεθε κ' ἐγνοίωθα μιὰ ταραχὴ στὸ σῶμα. Εἶμαι κολασμένος. Ἦρχανε στὸ νοῦ μου τῆς νειότης μου τὰ χρόνια κ' ἕνα-ἕνα τ' ἀμαρτήματά μου βγαίνανε μπροστά μου ζουγραφιστά. Παραλογιτὸ δὲν εἶχα. Ἦμουν στὰ συγκαλά μου. Ἡ ξώθουρα τοῦ ρημαδιοῦ μου

μπάρωσε ανάθελα, καὶ τὸ παραπέτασμα τῆς ἁγίας εἰκόνας σούρθηκε ἀλαφρὰ στὴ θέσι του.

Σουρούπωσε πάλι καὶ μόνο ἡ φλόγα τοῦ καντηλιοῦ μου ἐφώτιζε. Κύτταξα δεξιά-ἀριστερά, μὰ τίποτα δὲν μπόραγα νὰ γνωιώσω. Τὸ ὄραμα ἐσθύστηκε ἀπ' τὰ μάτια μου καὶ μόνο τῇ βουῇ του ἐγνωίωθα στ' αὐτιά μου. Ἄκουγα κάτι νὰ γίνεταί ἀπόξω ἀπ' τὴ σκῆτῃ μου, ἀλλαστάγματα καὶ κυνηγητὰ, κτυπήματα σπαθιῶν καὶ κρόταλα, μὰ δὲν ἔβλεπα τίποτα πλιά. Ἦμουν αὐτὴ θέσι μου, μπαρωμένος μὲ τὰ μάντιλα τοῦ ρημαδιοῦ μου. Ἐπροσηλώθηκα στὰ ἅγια βιβλία ποῦχα ὀμπρὸς μου. Ἦρχε καὶ στάθηκε ἀποπάνω μου ἓνας ἄνθρωπος, κ' ἡ φλόγα τοῦ καντηλιοῦ μου σκοτίσθηκε, σήκωσα τὰ μάτια μου κ' εἶδα τὴ μορφή του τὴν ἁγία, στὰ χέργια του τὰ ματωμένα κρατοῦσε ἓνα δρεπάνο. Ἐτινάχθηκα. Ἡ ὄρα τοῦ θανάτου μου ἔφθασε. «—Μ' ἔβγαλε ἡ γῆ ἀπ' τὰ βάθουα της. Ἐδῶ κάπου κρύβεται τὸ αἶμα ποῦ ζητάω νὰ ξεπλύνω τὰ μίση μου—». Τὰ ματωμένα χέργια του μοῦ σήκωσαν τὸ κεφάλι καὶ τὸ δρεπάνι του μ' ἔσουρε κοντά του. Νὰ μιλήσω δὲν μπόραγα, βουβάθηκα. «—Ποιὸν εἶχες ἐδῶ μέσα κρυμμένο σχατόγερε ;»— Ὁ βασιλεὺς μας ἐπέρασε. «—Τὴν ἡλὼ τοῦ σαλπύγματος ἄκουγα κι' ἦρχα 'δῶ ν' ἀντικρύσω τί γίνεται. Ποιὸς ἀπὸ δῶθε ἐπέρασε ;—» Εἶνε ὄρα ποῦ διάθηκε, τώρα βρίσκεται ἐκεῖ στὰ θολώματα....

Ἐστρεψα τὰ μάτια μου 'κεῖ ποῦ τ' ἀντίκρυσα τὸ βασιλόπουλο νὰ δεῖξω στὸν ἄγνωστο ἄνθρωπο τὸ πράσινο λειβάδι μὲ τὰ ρυάκια τὰ δλοκάθαρα. Δὲν διάκρινε τίποτα. Μιά φλόγα μόνο ἐγνωίωσα καὶ καπνὸ μέσα στὴ σκῆτῃ μου. Προσπάθησα νὰ διακρίνω τί ἔγεινε μὰ ὁ καπνὸς δὲν μ' ἄφησε. Τὰ μάτια

μου σκοτινιάσανε καὶ ὁ ἄγνωστος χάθηκε. Ἦτανε πνεῦμα ἀκάθαρτο, πονηρὸ καὶ νεκρώθηκε..

.....

Ἐγὼρα τὸ κουρασμένο μου κεφάλι στὴ στρωμνὴ μου καὶ τὰ μάτια μου προσήλωσα στὸν ὄροφο τοῦ ρημαδιοῦ μου. Τὸ προσευχητὸ μου ἔβγαине ἀπ' τὰ βάρη μου πνιγμένο. Προσευχήθηκα. « Ἄγιε Θεέ». Νέκρωσε ἡ ψυχὴ μου. Τὰ χεῖλη μου στεγνὰ-στεγνὰ προφέρανε λίγα λόγια ἀγιωτικά. Ἔκανα τὸ σταυρὸ μου. Τὰ πονηρὰ καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα, συχνὰ μὲ πειράζουνε. Κατέβηκα ἀπ' τὴ στρωμνὴ καὶ σουρτὸς στηρίχτηκα στὸ μαρμαρένιο θρονί μου καὶ ζουγράφισα στὸ μάνταλο τῆς ξώθυρας τὸ ζωοποιὸ σταυρὸ. Ἐγύρισα νὰ κάτσω στὴ στρωμνὴ μου, μὰ ἀντίκρυσά ἀπάνω καὶ μαυροφορεμένην γυναῖκα καὶ ὀγκρυσά. Δὲν μπόρεσα νὰ μιλῶ, βουβάθηκα. Ἀπλώσα τὰ χέργια μου καὶ τὴν ἔσουρα. Ἀνοιξε τὰ μάτια της καὶ μ' ἀντίκρυσε. «— Πές μου ποῖ εἶσαι, τί θέλεις ; Τὴ στρωμνὴ μου ἐμόλυνες.—» «— Εἶναι ἡ μάννα ἐκεينوῦ ποῦ ἐδῶ πέρασε, δὲ γνωρίζεις ποῦ βρίσκεται ;—» Στὸ νεφέλωμα κάθεται. «— Εἶνε ἐκεῖνος ποῦ κάθεται στὰ μαρμαρένια παλάτια ;—» Εἶνε ἐκεῖνος ποῦ κάθεται στ' οὐρανοῦ μας τὰ βάρη...

.....

Σάλπιγμα ἐσήμανε κείνη τὴν ὥρα. Ἡ γῆ ἐκουνίσθηκε ἀπὸ τὰ θέμελά της. Ὁ ὄροφος τοῦ ρημαδιοῦ ἐσχίστηκε στὴ μέση καὶ ὅλο τὸ στερέωμα τ' οὐρανοῦ ἐφάνηκε ὀμπρὸς μου. Γονάτισα στὴν ἅγια εἰκόνα κ' ἔκανα τὸ θεῖο προσευχητὸ μου.

Μέσα στὰ βάθυα τ' οὐρανοῦ, ἔβλεπα τῇ δύσει τοῦ κόσμου. Ὁ ἥλιος μ' ἀγνώριστο χρῶμα λαμπερὸ, φανταχτερὸ ἐφώτιζε τὰ σκοτεινὰ νεφελώματα π' ἀπάνω τους κάθουνταν αἰθέργοι ἄγγελοι μὲ σάλπιγγες στὰ χέργια. Ἡ δύσι τοῦ κόσμου ξαπλώθηκε μέσα στῆς γῆς τ' ἀπόμερα. Δὲ γροικουσα πλιά τίποτα. Στὸν οὐρανὸ ἐβασίλευε τοῦ Μεγάλου κριτοῦ μας ἡ δόξα. Μέσα βαθυὰ στὰ νεφελώματα, διάκρινα ἅγιες μορφές καὶ ἀπ' ὀμπρὸς τους περνούσανε σειρὲς ἀτέλειωτες ἀνθρώπων, μὲ χλωμὰ πρόσωπα καὶ στέκουνταν ὀμπροστά στὸ κριτήριο. Ἦτανε διάφοροι κόσμοι ἀπ' τὰ πέρατα.

Ἡ μέρα ξαπλώθηκε σ' ὅλη τὴν πλάσι καὶ τὸ ὄραμα ζωντανὸ, τρομαχτικὸ ἔμενε ὀμπρὸς μου. Ὁ Μεγάλος Κριτὴς ἔκρινε τὸν κόσμον. Ἐσκοτίσθηκα...

Φλόγα πύρινη στὰ πέρατα ἀπλώθηκε ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ αἰθέργοι ἄγγελοι ἔκρουζαν τὰ κράτα. Χαρούμενη τελετὴ ἐγίνετανε στὸν οὐρανὸ. Πυρσούς ἀναμμένους κρατοῦσαν αἰθεργια παιδιὰ καὶ τρέχανε στὴ οἰκουμένη καὶ κράζανε κι' ὀξωπίσω τους σὲ αἰθεριο ἅτι καθότανε τὸ βασιλόπουλο στεφανωμένο μὲ πορφύρα χρυσῇ καὶ στὰ χέργια του κρατοῦσε δλόχουση σάλπιγγα καὶ σήμαινε τὴν ἀγάπη τοῦ κόσμου.

Χαρῆτε ἄνθρωποι,
Ἀγάπη στὰ πέρατα,
ὁ Κωνσταντῖνος
τὴν εἰρήνην σημαίνει.
Τὸ αἷμα τῆς ἁμαρτίας
ἐστέρεψε,
Μὲ τὸ φίλημα τῆς ἀγάτης
θὰ ζήσετε.

Στὸ πέραμά του, τὰ σύμπαντα τρίζανε καὶ ὁμπρὸς του σκυφοί προσκυνούσανε, οἱ ματωμένοι ἄρχοντες τοῦ κόσμου. Τὰ κάστρα στὴν κραυγὴ του γκρεμίζονταν καὶ στὰ πέρατα ἡ βουή του ξαπλώθηκε.

Τὰ νεφελώματα ἀργιᾶ-ἀργιᾶ ἐσκορπισθῆκανε στὸ ἄπειρο καὶ οἱ ἄγγελοι φτερουγάγανε στὰ αἰθέργια πλάτια. Τῆς ἡμέρας τὸ φῶς ἐπλημμύρισε τὴ σκοτεινὴ κοιλάδα τῆς γῆς καὶ διάκρινα μέσα κεῖ καταματωμένα κορμιά, νὰ σπαράζουνε, καὶ τὰ σπαθιά τους πεταμμένα στὸ πλάγι τους. Ἡ ἁμαρτία ζωπλύθηκε.

III

Ἐσούρτηκα μὲ τὰ γόνατα νὰ καποστάσω στὴ στρωμνὴ μου. Ἡ καντήλα μου ἔλαμπε καὶ τὰ ζουζούνια εἶχανε μαζωχτεῖ κοντὰ στὴ φλόγα τῆς. Ἐστρίψα τὰ μάτια μου νὰ διῶ τὴ μαυροφορεμένη γυναῖκα, ὅςιν τὴ διάκρινα πλιὰ πουθενά. Ἐγυρα μὲ κόπο στὴ στρωμνὴ μου καὶ ἔγνοιωσα τὰ σπασμένα γυαλιὰ ποῦταν μέσα νᾶχουνε γίνει σκόνη, ἔσουρα τὸ σπρσσκεφάλι μου καὶ ἀκουμπήσω τὸ κουρασμένο μου κεφάλι μὰ εἶδα νᾶναι καὶ αὐτὸ θρύμματα.

Ἦψιστε Θεέ. Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου. Τὰ ἁμαρτήματά μου ἀρχίσανε νὰ σβύνουνται καὶ ὁ νοῦς μου διαλογίσθηκε τὴ μακάρια ζωὴ ποῦβλεπα ὁμπρὸς μου. Ὅλη ἡ χαρὰ καὶ τὸ ἀγάλλισμα τῆς ψυχῆς μου καὶ ἀναστέναξα ἀπ' τὰ βάθια μου ποῦ τὰ μάτια μου βουρκώσανε καὶ ἔγνοιωσα τὰ δάκρυα νὰ κυλᾶνε στὸ πρόσωπό μου ἀνάθελα καὶ τὴ ζωὴ μου νὰ σβύνεται ἀλαφρά ἀλαφρά.....

Ὁ θόρυβος τῆς νύχτας κατάπαψε καὶ ἡ σκοτεινιά τῆς ἄρχισε νὰ καταλαγιάζῃ. Τὸ ξημέρωμα ἔφθασε στὴ γῆ καὶ τὰ κοπάδια σελαγίζανε στὸ βουνὸ καὶ ἀγροΐκαγα στ' αὐτιά μου τὸ βέλασμά τους. Τα μάτια μου στεγνωμένα ἀπ' τὴν ἀγρυπνιά προσηλωθήκανε ἀνάθελα ὅξω ἀπ' τὴ σκότη μου καὶ ἓνα οὐράνιο χρῶμα διάκρινα νὰ χρωματίζῃ τὴν Πλάσι. Ἡ αὐγὴ ντυμένη μὲ τὴν αἰθέργια φῶρεσά της κατέβαινε ἀγάλια-ἀγάλια νὰ φωτίξῃ τὴν οἰκουμένη. Στ' αὐτιά μου ἀγροΐκαγα ἀκόμα τὰ αἰθέργια παιδιὰ ποῦ κράζανε :

Χαρῆτε ἄνθρωποι,
ἀγάπη σὰ πέρατα,
ὁ Κωνσταντῖνος
τὴν εἰρήνη σημαίνει.

Τὸ αἷμα τῆς αμαρτίας
εστέρενε,
Μὲ τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης
θὰ ζήσετε.

Τ Ε Λ Ο Σ

Παράρτημα τῆς ἐφημερίδος «Γεν. Ὑπηρεσιῶν»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς Δωρόθεος, ἀποδημήσας εἰς Κύριον τὴν 14 Φεβρουαρίου ἐ.ε. ἐντὸς σκήτης τινὸς παρὰ τῇ περιοχῇ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρυῶν, ἀφῆκε ἐντὸς τοῦ ἐγκολπίου του χειρόγραφον, ὅπερ φυλάσσεται ἐν τοῖς γραφείοις μας καὶ οὐ ἀντίγραφον δίδομεν τῇ αἰτήσῃ του, εἰς τὸν ἐντεῦθεν διελθόντα στρατιώτην τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου Π. Φιλίππου, σιέροντες τῇ παρακλήσῃ του εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ, ἀφοῦ τηρήσῃ ἐπακριβῶς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ πρωτοτύπου.

Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς Δωρόθεος, ἦγε κατὰ τὴν ἐνταῦθα πολυχρόνιον ἀσκητείαν του, βίον εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου χριστιανοῦ, ἠγαπᾶτο παρ' ὅλων τῶν κατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐξετιμᾶτο διὰ τὴν εὐρείαν μόρφωσίν του. Εἶχε διαύγειαν πνεύματος μέχρι τῆς εἰς Κύριον ἀποδημήσεώς του.

X.—Ἱερὰ Μονὴ Καρυῶν, 27 Φεβρουαρίου 1916.

† Ἱερόθεος Μεγαρεὺς

Προσυπογράφεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ πρωτοτύπου.

† Μητροφάνης Θεόκλητος

† Ἱερόθεος Μεγαρεὺς

† Χριστομίδης Μακάριος

Τιμή 2.700 ₺ 30

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020830

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Τριτάτη ληξιάς 80

ΑΘΗΝΩΝ